

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Paál Sándor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. r. és a Nagy, Fekete, Kozák és Páczay Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. r. alperesek ellen bérleti díj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. október 13-án meghozott 22.G.40.141/2009/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2010. április 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az illetékfizetésére kötelező rendelkezését mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési eljárási perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 24.000 (Huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. alperes a K Bt. kültagja, a II.r. alperes a betéti társaság beltagja, a cégnyilvántartásban 2007. augusztus 16-tól kezdődő hatállyal mindkét fél önálló üzletvezetésre feljogosított tagként van bejegyezve.

A betéti társaság felszámolás alatt áll, a felszámolási eljárás iránti kérelem benyújtásának időpontja 2008. január 31. napja, a felszámolási eljárás megindítása 2008. május 28. napján került közzétételre a Céglönlönyben.

A betéti társaság 2006. február 1-jén bérleti szerződést kötött a (ingatlan címe) szám alatti ingatlanra (melegkonyhás étteremként működő üzlethelyiség), és a szerződés alapján 1.000.000 forint kauciót a bérbeadónak átadott. A bérbeadó, valamint a betéti társaság mint a bérlő jogelődje és a M C Kft., mint bérlő 2008. április 2-án bérleti szerződést kötöttek, melynek 10. pontja szerint a bérbeadó a korábbi bérleti szerződés alapján letett kauciót a betéti társaság részére visszafizette, ezzel kapcsolatosan a Bt-nek a bérbeadó felé további követelése nincs. A felperes - mint a Betéti társaság felszámolását végző felszámoló szervezet - által 2009. június 9. napján kiállított okirat szerint a felszámoló az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága hitelező igényét 530.101 forint, az AE hitelező igényét 368.912 forint, a Z Nyrt. hitelező igényét 227.495 forint, a B F H hitelezői igényét 117.640 forint, és az E-É Kft. hitelezői igényét 252.605 forint összegben vette nyilvántartásba.

A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § alapján annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperesek a betéti társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét - melynek időpontját 2008. január 1. napjában jelölte meg - követően üzletvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el. Arra hivatkozott, hogy az alperesek a bérleti szerződés felbontásakor felvett - általa az időmúlásra tekintettel 800.000 forintban meghatározott összegű - kauciót nem a hitelezőkkel szemben fennálló tartozásaik törlesztésére fordították. A keresete ténybeli alapjaként hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperesek a Cstv. 31. § (1), valamint a Cstv. 34. § (2) bekezdésével ellentétes magatartást tanúsítottak. Kereseti igényt azonban ezekre az alperesi magatartásokra a jelen perben nem kívánt alapítani.

Az I.r. alperes a keresetre vonatkozóan ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II.r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a hitelezői igényeket a felszámolást megelőzően és azt követően is igyekezett kielégíteni, ennek érdekében a hitelezőkkel jelenleg is egyezség létrehozására törekszik. Kiemelte, hogy ezt a szándékát a felszámoló felé is jelezte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest a II. r. alperes javára 50.000 forint, valamint az államnak külön felhívásra 27.000 forint illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolásából kitűnően az alperesek az általuk átvett - feltehetően 800.000 forint összegű - kaucióból a betéti társaság tartozásait a felszámolás kezdő időpontjáig nem egyenlítették ki, a tartozások rendezését azonban megkezdték. E körben utalt az elsőfokú bíróság a Z Nyrt. hitelezővel kötött megállapodásra. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperesek fenti magatartása önmagában nem szolgálhat alapul a felperes által kért megállapításnak. Álláspontja szerint az alperesek felelőssége a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján szintén nem

állapítható meg, mivel az éves beszámoló elfogadására és letétbe helyezésére vonatkozó határidő a felszámolási eljárás kezdő időpontjáig nem telt el. Kiemelte, hogy a felperes által hivatkozott, a felszámolási eljárás megindulását követő alperesi magatartások sem alapozzák meg a Cstv. 33/A. §-ának alkalmazhatóságát, mert azokhoz a Cstv. 34. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények fűződnek. Megjegyezte, hogy az alperesek a betéti társaság tartozásaiért a Gt. szabályai szerint a saját vagyonukkal felelnek, ezért az alperesek felelősségének a Cstv. 33/A. §-a szerinti megállapítása a kifejtett indokokon túlmenően szükségtelen is.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával a kereseti kérelme teljesítését kérte.

Hiányolta az elsőfokú bíróság vizsgálatát abban a körben, hogy az alperesek eleget tettek-e a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt záró leltár és beszámoló (mérleg) készítési és átadási kötelezettségüknek, holott erre vonatkozóan a felperes indítványozta a Cégbíróság megkeresését. Elfogadhatatlannak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli esetben a Cstv. 33/A. § (2) bekezdését nem találta alkalmazhatónak, és nem hívta fel az alpereseket annak igazolására, hogy a törvényben meghatározott időpontig a zárómérleget letétbe helyezték-e. Hangsúlyozta: a károkozás azáltal következett be, hogy az alperesek az általuk átvett 800.000 forint kaucióval a felszámolási eljárás megindulásáig sajátjukként rendelkeztek, és azt nem a követelések kiegyenlítésére fordították. Kérte továbbá a kereseti illeték 21.000 forintra történő mérséklését.

Az I.r. alperes a fellebbezésben foglaltakra ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II.r. alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a betéti társaság részéről nem áll fenn a fizetéseképtelenség, mivel a II.r. alperes képes a fennálló hitelező igények teljesítésére, ahogyan ez a felszámolás kezdeti szakaszában több esetben meg is történt. Kiemelte: a hitelezői igények kielégítésének többek között az képezi gátját, hogy a felszámoló alapos ok nélkül késlekedik a társaság záró mérlegének elkészítésével, és - tudomása szerint - ez idáig a hitelezői választmány összehívására sem került sor. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 2007. üzleti évre vonatkozó éves beszámoló letétbe helyezésére vonatkozó határidő a felszámolás kezdetéig még nem telt el.

A fellebbezés alaptalan.

A Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdése értelmében a hitelező vagy a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el (ideértve a környezeti terhek rendezését is), és ezáltal a társasági vagyon a keresetben meghatározott mértékben csökkent. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy

ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. Mentessül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Az idézett jogszabályi rendelkezésekből következően a kereseti tényállítások valóságának bizonyítása, az a körülmény, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezői érdekeknek megfelelően látták el, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte. Tény, hogy az alperesek nem igazolták, hogy a 2008. április 2-án felvett 800.000 forint összegű kaucióból 2008. május 28-áig valamennyi lehetséges hitelezői igényt kielégítettek. Ugyanakkor a II.r. alperes által csatolt okiratokból (igazolás a Z Nyrt. felé fennálló tartozás teljesítéséről; további hitelezők felé történt teljesítéseket igazoló postai feladóvevények) megállapítható, hogy az alperesek a felszámolási eljárás megindulását megelőzően megkezdték a hitelezői igények kielégítését, és ezt követően is eszközöltek kifizetéseket. Az alperesek teljesítési szándékát támasztja alá továbbá a felszámolási eljárás során tett nyilatkozatuk is, mely szerint az adós gazdálkodó szervezet tartozásait egyezség keretében teljes mértékben rendezni kívánják. Mindezek alapján a kereseti tényállítások valóságának a bizonyítása sikertelen volt, az alperesek magatartása nem alapozza meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségük megállapítását, helyesen döntött ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításakor.

A felperes a fellebbezésében elsősorban azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperesek tanúsítottak-e a Cstv. 31. § (1) bekezdésébe ütköző magatartást, és ennek okán a kereseti kérelmet nem a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerinti törvényi vélelem alapján bírálta el. A felszámolási eljárás kezdő időpontjára (2008. május 28.) figyelemmel, a felszámolás kezdetéig még nem járt le a betéti társaság éves beszámolójának letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó törvényi határidő. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 153. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a kettős könyvvitelt vezető, cégjegyzékbe bejegyzett vállalkozó a jóváhagyásra jogosult testület által elfogadott éves beszámolót, egyszerűsített éves beszámolót, kötelező könyvvizsgálat esetén a könyvvizsgálói záradékot, vagy a záradék megadásának elutasítását is tartalmazó független könyvvizsgálói jelentéssel együtt, valamint az adózott eredmény felhasználására vonatkozó határozatot az adott üzleti év mérlegfordulónapjától számított 150 napon belül köteles letétbe helyezni, ugyanolyan formában és tartalommal (szövegezésben) mint amelynek alapján a könyvvizsgáló az éves beszámolót, vagy az egyszerűsített éves beszámolót felülvizsgálta. Az alperesek

terhére tehát e körben nem állapítható meg mulasztás. Ebből következően a perbeli esetben a fenti törvényi vélelem nem áll fenn, ezért - ahogyan erre az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá - az alperesek felelőssége a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében foglalt vélelem alapján nem vizsgálható.

Helytállóan hívta fel a figyelmet az elsőfokú bíróság arra is, hogy a csődtörvény a 31. § (1) bekezdésében írt kötelezettségek nem teljesítéséhez a 33. §-ban meghatározott jogkövetkezményeket fűzi. A Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése nem teremt jogalapot a gazdálkodó szervezet vezetőjének a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége a megállapításához. A fenti - felperes által hivatkozott - körülmények ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását nem eredményezhetik.

Alapos ugyanakkor a felperesnek a kereseti illeték mérséklésére irányuló kérelme. Az elsőfokú bíróság a kereseti illeték összegét nem az ítélet meghozatalakor hatályos jogszabályoknak megfelelően állapította meg.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, a kereseti illeték megfizetésére kötelező rendelkezését pedig mellőzte, mivel annak helyes összegét a felperes az illetékfeljegyzési joga ellenére illetékbélyegben lerőta.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték állam javára, valamint a másodfokú eljárás során felmerült, a II.r. alperest képviselő ügyvédnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján megállapított összegű ügyvédi munkadíjából álló perköltségének a megfizetésére.

Budapest, 2010. április 28.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző